

Capítol 1

Maig

Seguidors: 1.000 – Publicacions: 15 – Likes: 1.200

—Au, vinga, Nàdia, només cal que deixis que Acaigui el tirant del biquini. No exageris, que no ensenyaràs res.

—És que no em convenç aquesta línia, així, provocadora.

—No siguis puri, es tracta d'insinuar.

—D'acord.

Ha estat el meu primer «d'acord» a una cosa que no m'agrada fer, però, si vull augmentar els seguidors, suposo que he d'acceptar el joc. Ja fa més de dos anys que soc a l'Insta i just ahir vaig aconseguir arribar als mil seguidors. Que *fail* que soc, algunes amigues ja van pels tres mil, i fins i tot l'Amanda ha arribat a tenir gairebé sis mil seguidors i més de quinze mil *likes* en tot just un mes. Esclar que ella és com un imant per a tothom, amb la cabellera rossa i els ulls de color mel i... Bé, ja sabem la resta, sobretot el que té a veure amb els nois. Els torna bojós dient-los ximpleries a canvi que la segueixin.

—Va, Nàdia, posa aquells ulls que m'ensenyes a vegades pel Whats.

Per això m'he posat en mans de la Marta, una autèntica experta a aconseguir destacar a les xarxes. Ella

fa anar la càmera del mòbil com si fos una professional..., només cal dir que amb dotze anys ja tenia un iPhone 6 amb una càmera que era molt millor que aquella andròmina que em van regalar els pares quan jo els vaig fer. Ara ja té l'última versió de l'iPhone i estalvia tot el que pot per comprar-se l'iPhone X, que diu que ho peta amb les fotos.

—Ara gira't i fes veure que mires més enllà, com si trobessis a faltar aquest paio que t'agrada tant.

—No sé de qui em parles —li responc, avergonyida.

Espero que no sàpiga res del Miquel, jo no ho he explicat a ningú i, a més, ja s'ha acabat. Tan sols van ser un parell de petons innocents que no van anar enlloc.

—No parlo de ningú en concret, no siguis *pava*. Només has d'imaginar-te algú que estigui bo de nasos i pensar que et vindrà a veure un dia d'aquests.

Riem una estona perquè ens agrada parlar d'aquestes *xorrades*, encara que la veritat és que ni ella ni jo tenim ganes d'embolicar-nos de debò amb ningú. Ella només pensa a dedicar-se a la fotografia i la moda; segueix diversos canals de fotos a YouTube i Instagram i ha començat a penjar algunes de les seves imatges retocades en una pàgina amb un nom estrany. A mi m'encanta el seu estil i l'única cosa que espero és que, quan triomfi, es recordi que som molt amigues. Vam començar juntes l'ESO i ara que fem batxillerat seguim molt unides, encara que no anem a la mateixa classe.

De fet, va ser ella qui em va convèncer per fer un salt en la meua avorrida vida i provar de treure partit

de l'Insta i de la facilitat que tinc de quedar bé a gairebé totes les fotos. O això diu ella, perquè jo em veig sempre malament i em fixo sobretot en els defectes.

Fem unes quantes fotos més i tornem a l'insti. Ens hem saltat la classe d'història i la d'anglès. La història no m'importa gens, o sigui, que tant me fa suspendre o no. De què em servirà saber si Stalin era un tsar rus o que va ser qui va guanyar la maleïda batalla de Verdum o com es digui?

En canvi, sí que intento mantenir-me al dia amb l'anglès. Si em vull dedicar a alguna cosa d'àmbit internacional, val més que el domini; si no, quan em facin una entrevista quedaré com una idiota.

Quan miro les *influencers* que segueixo, veig que la majoria parlen com a mínim l'anglès. En canvi, dubto molt que cap recordi qui va guanyar aquella estúpida guerra mundial.

Avui hem anat a la platja, perquè la millor manera d'augmentar els seguidors és fer-te fotos en llocs especials, i el mar sempre ho és. Encara fa fred, de manera que hem hagut d'aprofitar les estones de sol per treure'm roba del damunt i fer les fotografies.

—Demà te les passo —em diu la Marta així que sortim del metro, de tornada a l'insti..

—Entesos, però abans retoca-les, ja ho saps.

—Evidentment, què et penses!? —em respon fent-se l'ofesa.

No sé per què li he comentat res, no calia. Només els *pringats* pugen les fotos sense repassar-les amb algun dels programes per arreglar-les que pots descarregar-te de forma gratuïta. Hi poses algun filtre i

potser un parell d'*emojis* divertits i ja tens una foto decent per penjar.

—No t'oblidis de les cames... —li recordo.

Ella somriu i em fa un signe amb el polze per indicar-me que ho sap.

Odio les meves cames.

De tot el cos, aquesta és la part que odio més.

No recordo quan van començar a desenvolupar-se com si tinguessin vida pròpia. Faig el que puc per controlar-ne l'amplària, però no aconseguixo que no semblin les columnes d'un museu. Dues vegades per setmana vaig a pilates o a natació perquè em van dir que això en mantindria el volum sense augmentar gaire la musculatura. Tampoc vull semblar una d'aquestes esportistes musculades que estan desproporcionades. Sempre he fet dieta i no menjo res que pugui anar a parar just allà.

I, tot i això, no deixen d'eixamplar-se.

Fa uns quants anys, quan em va venir la regla, el cos va decidir que se'm desenvoluparia per zones. Primer de tot el cul, després els malucs i, finalment, el pit, que semblava que es mantenia amagat esperant els esdeveniments. Ara ja omplo el biquini de sobres, però fa només un any i mig podia treure'm la part de dalt i encara era del tot plana.

Les úniques que no han deixat de créixer mai són les cames.

Per això, les fotos que penjo les acostumo a tallar just per sota de la cintura.

Arribo a l'insti a temps de començar una classe apassionant de filosofia i aprofito que el profe s'enrotlla molt per consultar el meu perfil. He tingut al-

guns *likes* més de la foto que em vaig fer la setmana passada a les escales de la Sagrada Família, quan hi vam anar de visita cultural. La Marta va aconseguir difuminar del primer pla els centenars de *japos* que pul·lulaven per allà com si fossin aquelles papallones que la llum atreu.

Tot i així, no passo dels vuitanta *likes*. Només una vegada vaig aconseguir arribar als cent i va ser amb una foto que em vaig fer jo mateixa a la galeria del pis de la meva àvia el dia que vam celebrar que feia setze anys. És un d'aquests pisos antics amb vidres de colors a la galeria i vaig poder captar una bona llum que reflectia aquells matisosicolorits en el meu jersei nou de color blanc. Crec que també va ajudar força que se m'acudís un joc de paraules molt enginyós per etiquetar-la: #ColorRun, com aquestes curses que organitza la marca Desigual on tothom llança alhora unes pólvores de colors i queda genial.

Em moro de ganes de veure les fotos d'avui per aconseguir sobrepassar aquesta marca, així que em dedico a pensar una mica en el títol que els puc posar. Com he dit, tot ajuda.

Dono un cop d'ull al perfil de l'Amanda, encara que no hauria de fer-ho perquè sé que em doldrà. Ella és aquest tipus de noia genial: la popu de la classe des que teníem dotze anys; la del cos perfecte; la que organitza festes superxules a la seva supercasa de tres pisos; la que penja desenes de fotos cada mes; la que va de vacances amb la família a Miami a l'estiu, i als Alps a l'hivern... Però no és només pels diners que té, sobretot és per l'estil.

Efectivament, no ho hauria d'haver fet, el seu Insta no deixa d'acumular seguidors —ja en té més de sis mil— i les seves fotos acumulen *likes* com ella admiradors entre els nois de segon de batxillerat. La imatge que va aconseguir més reaccions, gairebé va arribar als tres mil *likes*. Tot i que, en aquesta foto, se la veia amb un biquini taronja diminut en una platja d'aigües turqueses i jugant amb un dofí.

Qui pot competir amb un maleït dofí?!

—Ja tornes a penjar fotos? —em pregunta la meva altra gran amiga, la Raquel, amb qui he coincidit a l'escola des que vam començar a P3. Les nostres famílies també es van fer molt amigues amb el pas del temps i dels cursos, i fins i tot hem anat plegats de vacances alguns anys. La meua vida ha estat sempre unida a la de la Raquel... O això em pensava fins fa uns mesos.

—No, és que m'avorreixo —li responc mentre el profa continua amb els sofistes i altres espècies d'humans.

—Sí, sí, però és que ja som al tercer trimestre i ens hi juguem el curs, o sigui que... tu mateixa.

Té raó: jo mateixa. I segurament ella també se n'adonarà si segueix amb aquesta obsessió que se li ha ficat al cap aquest curs per treure-ho tot amb bones notes. Abans totes dues rèiem a classe i fèiem alguna bestiesa de tant en tant, però des que hem començat el batxillerat, és com si algun animaló li hagi picat el cervell i s'ha tornat responsable i una mica plom. Potser des que va decidir que volia ser economista i treballar en temes d'empreses i aquestes coses que s'ho pren tot massa seriosament.

No entenc com algú vol ser economista, si són els més avorrits de tots. Això ha fet que ens anem desconnectant a poc a poc; ho noto i crec que ella també.

—M'importa poc el tercer trimestre. És un rotllo insuportable —li dic per tretzena vegada aquest curs.

Ella em mira amb aquella expressió de suficiència que gasta des que va començar a creure's que podria ficar-se a competir en el mercat de la borsa i els balanços econòmics.

—I què faràs si no passes de curs?

Aquesta és la pregunta..., la que m'està consumint des que sembla que tothom hagi decidit que ja és hora que pensi en el futur.

—Seré una *influencer* —deixo anar jo, tota sorpresa.

M'adono que és la primera vegada que ho dic en veu alta, que m'ha sortit d'algun lloc ocult dins meu i que, potser perquè estic farta d'aquesta pregunta, de sobte ha emergit com un iceberg que fes milers d'anys que estava submergit.

—T'has tornat boja? —fa ella, estupefacta.

Estic a punt de contestar-li que sí, que ho estic, quan el profe ens clava la mirada per advertir-nos que ja és la segona vegada que ens veu parlant i que la pròxima ens caurà un punt negatiu al full de seguiment.

La Raquel es concentra en les explicacions i jo miro de fer el mateix, sense èxit.

De debò que vull ser una *influencer*?

No estic gaire segura de com he fet el procés mental, però m'adono que, efectivament, és la resposta que buscava des de feia molts mesos.

Sí, sense dubtar-ho.

Soc a les xarxes des que, amb onze anys i amb una edat suposada de divuit, vaig obrir el meu primer perfil fals a Facebook d'amagat dels pares. Aleshores vaig descobrir que m'encantava penjar coses i que la gent interaccionés amb mi.

Sempre hi ha algun idiota que creu que, com que ets noia, té el dret de dir-te tota mena d'estupideses o d'intentar lligar, encara que no li facis ni cas. Però la majoria de la gent és genial.

Fa un parell d'anys, vaig deixar d'actualitzar el Facebook perquè allò s'havia poblat d'adults que només penjaven les ximpleries de les vacances o música de fa mil anys. El dia en què vaig veure que la tieta havia obert un perfil, vaig tancar el meu i em vaig traslladar a Instagram. També he fet servir Snapchat, encara que això era sobretot al principi, quan no hi havia cap altra manera de compartir històries que no volies que quedessin penjades per sempre. Vaig començar un blog, tot i que el vaig deixar a mitges, però potser ara el reactivaré. També em vaig obrir un canal a YouTube, però no el faig servir gaire..., més aviat gens perquè no tinc tantes coses per explicar ni temps per fer-ho.

M'encanta viure a les xarxes. A casa, són de posar-me dificultats per sortir i la veritat és que tampoc tinc tantes amigues per passar-me el dia fora, de manera que no tinc res millor a fer amb la meva vida que dedicar-me a navegar per Internet.

Un diumenge a la tarda, mentre el pare mira el futbol, la mare és a l'ordinador i el meu germà es tanca a l'habitació... Què se suposa que haig de fer jo?

Doncs precisament per això, per fugir d'aquest món soporífic es van crear les xarxes socials. A més, aquí puc ser qui jo vulgui, mostrar els meus punts forts i amagar tot el que no m'agrada de mi. No necessito ser simpàtica, només semblar-ho; no necessito estar superprima i morena, perquè sempre hi ha algun filtre que m'ajuda; no necessito carregar amb la meua timidesa perquè no tinc ningú davant per posar-me a tartamudejar i quedar com una idiota...

No necessito ser jo mateixa, sinó qui m'agradaria arribar a ser.

Quan acabem la classe i abans de sortir de l'aula, la Raquel reprèn la conversa tallada i em diu:

—T'has tornat boja?

El seu to em cabreja; jo no em fico amb ella per voler ser una friqui avorrida.

—I tu?

Ella es queda pensativa uns segons abans de respondre.

—No té absolutament res a veure.

—Què té de diferent voler ser una *influencer* o posar-se a dissenyar plans econòmics i gràfics horribles?

—Tot això de l'empresa no és tan pesat com dius —em respon.

Li noto arrogància, sí és això, perquè es creu que és molt més llesta que jo.

—Què té de dolent? —li insisteixo.

Em mira atònita, com si no entengués perquè m'ha d'explicar una cosa tan òbvia.

—De debò que vols guanyar-te la vida ensenyant la teua intimitat a les xarxes?

Una altra que només veu la façana.

Aquesta vegada l'arrogant soc jo.

—Hi ha gent que es guanya molt bé la vida amb això, com deus saber. No ensenyen el cul i ja està, penquen molt per vendre roba i altres coses.

—Sí, segur. Es passen el dia molt estressades... —em respon amb sarcasme.

No suportó la gent que jutja sense saber, encara que reconec que jo ho faig sovint.

—No en saps res, d'això —li deixo anar sense dissimular el mal humor.

Ella em somriu. Suposo que intenta que aquest distanciament que totes dues percebem no s'eixampli encara més.

—Suposo que no... Però, de debò, una *influencer*?

Quan ho sento en boca d'una altra persona, em sona estrany, però dins meu cada vegada ho tinc més clar. Vull ser com elles, com les que se senten adorades pels altres, les que guanyen una bona pasta per cada post, desfilada o presentació que fan.

Passo la resta del matí com puc perquè, si normalment ja estic desconcentrada, ara estic en plena ebullició.

Ho he fet! He pres la meua decisió!

La mama sempre em diu que soc una indecisa crònica, incapaç de triar sense posar-me a pensar en tot el que em perdo quan escullo una opció. «Ets com el teu pare», em deixa anar quan queda sobrepassada pel fet que dubto de tot.

A veure què em dirà ara quan vegi que ja sé el que vull.

Quan s'acaben les classes del matí, m'acomio de la Raquel amb un gest ràpid i envio un whatsapp de veu a la Marta per preguntar-li si ha pogut fer res amb les fotos. Em respon rient i preguntant-me si m'he fumat alguna cosa, perquè ha tingut el mateix temps que jo, és a dir, zero.

En realitat, el que vull dir-li és que he pres una decisió i que compto amb ella perquè m'acompanyi en aquesta aventura. En un altre missatge li dic:

«Necesito una fotògrafa».

Esperava una resposta immediata i, a més, entusiasta; però ella no grava res. Potser s'ha desconnectat o ha perdut la cobertura. La seva classe és en una zona on a vegades no arriba el wifi i tampoc va sobrada de dades.

Però no és això. Ho descobreixo quan escolto el seu missatge després de més de trenta segons, tota una eternitat.

«Suposo que amb això vols dir-me que jo no tinc la talla per ser una *influencer*... Bé, és possible, però no ho sé, potser m'hauria agradat que no ho donessis per fet, saps?».

Ara soc jo la que faig una llarga pausa de quinze segons abans de respondre-li. Acabo de ficar la pota i m'adono que, si entro en aquest món, hauré d'anar amb molt de compte.

«No! No! No volia dir això! Podem fer-ho juntes, però aprofitant que les teves fotos són genials», mentixo i sé que ella ho sap.

Aquesta vegada no triga gens a respondre, veig que està gravant i em diu:

«Faré les fotos, no soc idiota».

Hauré de ser diplomàtica, perquè la gent s'ofèn de seguida. Estava a punt de respondre quan m'arriba una altra gravació.

«No soc ni la meitat de guapa que tu i quedo fatal a les fotos, ja ho saps. A més, el que faig és que les altres persones semblin genials, cosa que no aconseguixo amb mi mateixa».

Uffff! I una altra.

«I no parlis més de les teves cames, vols? Cada vegada que ho fas, em miro les meves i me les retallaria com en un d'aquells jocs de retallables amb què jugava quan era petita».

Llarga pausa, em toca.

«Jo també hi jugava», no sé què més afegir.

«Quan arribi a casa em poso amb les fotos d'avui. I, si vols, parlem de com ho farem, amb mil seguidors no vas enlloc», fa ella per canviar de tema.

«Ho sé, per això et necessito», li dic amb sinceritat.

«Sí, em necessites», em respon.

I de moment ho deixem així. Crec que encara no he començat ni a plantejar-m'ho i ja he fet mal a una amiga..., o potser a dues.

Serà difícil no aixecar enveges ni ressentiments, ho sé. He llegit entrevistes a algunes de les *influencers* més destacades i totes coincideixen que l'èxit els ha portat també problemes amb persones properes, ja sigui per enveja o perquè han mirat d'aprofitar-se de la seva marca personal per a finalitats pròpies. Hauré de vigilar.

Però aquí no se m'acaben les preocupacions, tard o d'hora ho hauré d'explicar a casa. No obstant, ara

com ara, no és ni tan sols l'esbós d'un projecte, de manera que ja me'n preocuparé quan arribi el moment..., si és que arriba.

Per anar a casa, agafo l'autobús i m'assec a la part del davant. Aprofito el trajecte per posar-me al dia de les tendències per a l'estiu, que ja s'acosta. Em connecto a YouTube i vaig saltant pels canals de les *influencers* que més m'agraden: la Dulceida, l'Escanes o la María Pombo, que té tant d'èxit que fins i tot ha fet un doblatge per a una pel·li de dibuixos.

«La millor manera de combinar els colors aquest estiu és trencar amb l'avorrida monotonia cromàtica. Res de banyadors uniformes, acabem amb els convencionalismes...», proposa una amb cara d'estar a punt de prendre la Bastilla.

«Les bases de maquillatge, amb la calor, ens fan brillar la cara. Els d'Essential ens en proposen una amb un deu per cent d'alvocat i altres ingredients del tot naturals que és genial. L'he provat i mireu el resultat...», m'explica l'altra.

No és que jo m'ho cregui tot, soc molt conscient del que és publicitat i del que és un consell útil.

Aquí, fins i tot les preses falses de càmera són realment falses.

No pretenc ser com elles, ni tan sols acostar-m'hi. Estem parlant de gent que té desenes o fins i tot centenars de milers de seguidors.

A mi, em falta molt..., moltíssim.

He de traçar un pla, alguna cosa agressiva que em permeti guanyar terreny ràpidament. Si els meus càlculs són correctes, tinc, com a molt, tres o quatre anys

per provar d'aconseguir-ho, perquè després serà tard. Les que arriben als vint sense haver fet una mica de soroll, difícilment se'n surten.

Un pla.

—Nena, que no veus que aquests seients estan reservats?

Una senyora amb cara de mala llet em clava uns cops a la cama amb una mena de bastó metàl·lic que fa anar com si fos una d'aquelles esbojarrades lluitadores de *Kill Bill*.

Miro el petit rètol que m'assenyala amb el bastó mortal i comprovo que té raó.

—Ai... Perdoni, no me n'he adonat.

Tampoc m'he adonat que l'autobús s'ha anat omplint de gent i que gairebé ja no hi cabem.

—Sí, esclar... —em deixa anar la senyora mentre disposa el seu cos enorme en el lloc que li he deixat lliure—. Els joves d'ara només mireu els mòbils i ni tan sols sou capaços de deixar que una senyora gran s'assegui.

—Jo... no... —intento disculpar-me mentre comprovo que gairebé em salto la parada.

Però la dona no està disposada a escoltar, té el judici fet sobre tots els joves i no el canviarà per mi.

Em dirigeixo cap a la porta mentre sento la seva mirada clavada al clatell.

Quan baixo, encara em queden alguns carrers fins a casa i aprofito per repassar els meus punts forts i els meus punts febles abans de traçar aquest pla que sé que necessito urgentment.

Soc una estudiant mediocre, això ho sé, però tinc altres talents i he d'aprofitar-los. El tutor d'enguany

és molt bon paio i s'enrotlla amb nosaltres. Sempre ens diu que cadascú ha de trobar en què és bo i seguir aquest camí.

En què soc bona?

No soc gaire guapa, encara que també sé que tenir els ulls de color blau intens ajuda a distingir-se. Els cabells negres combinen bé amb aquest to d'ulls i tampoc puc dir que estigui grassa..., malgrat que tinc les cames grosses. Faig dieta estricta des de fa un any i, encara que la mama ho sap i em diu que haig de menjar sa, la veritat és que ella també es passa el dia rosegant api o altres coses fastigoses. Diu que, en el món de l'empresa, la presència és important i per això mira de mantenir a ratlla els quilos i els anys. El papa se'n riu, però sé que li agrada presumir que la seva dona encara «està bona»; l'hi he sentit a dir quan es reuneix amb els amics per veure el futbol. Es pensen que, com que porto els auriculars, no sento res. Costa de creure que el pare sigui així de masclista, com si jo ja no ho patís prou fora de casa.

Torno a l'autoanàlisi.

A la vida real no crido gaire l'atenció, passo desapercebuda i soc de les que se'n poden anar d'una festa i la gent no se n'adona. Crec que em falta alguna cosa..., sempre em falta alguna cosa. És com si la ment es volgués enlairar, però el cos estigués lligat amb una corda a terra.

—Hola, Nàdia —em saluda el pare quan entro a casa—. Tens deures?

Sempre em pregunta el mateix, com si encara tingués vuit anys.

—Sí, poca cosa —li responc sense ganes.

Entro a la meua habitació i em poso de seguida a l'ordinador; faig el mínim per estar més o menys al dia i que els pares no es fiquin gaire en la meua vida.

—No tens llibres? —insisteix el papa, que creu que encara som al segle xx.

—No, tot està penjat a la Net de l'insti.

—Doncs quina gràcia. Amb els llibres és diferent: hi ha molt més contingut.

—Mira, no ho sé, és el que hi ha.

Em connecto de seguida amb l'excusa d'un treball pendent, i el papa em deixa en pau. Des que tot és virtual, és més fàcil fer-los creure que treballes mentre, en realitat, passeges per l'Insta o compres alguna cosa a Amazon. L'altre dia, el papa fins i tot em va donar diners perquè es va pensar que havia estat dues hores sense aixecar la vista del treball de llengua que se suposava que feia. Pobre, gairebé em va saber greu que fos tan ingenu i vaig estar a punt de tornar-li els deu euros.

Només a punt.

Sopem i abordem una altra vegada el tema del dia, de l'any diria jo: «què vol estudiar el capritxós del meu germà». Com que és el primer de tots dos que anirà a la universitat, a casa els cau la bava. No és que sigui un *nerd*, ni de lluny, però a l'Albert li falta poc per acabar el batxillerat social i ara arriba el moment de la gran decisió.

—No hi ha res més segur que el Dret. No passa de moda al mercat de treball. Sempre faran falta advocats o juristes... Encara que això és decisió teua, esclar.

El papa juga les seves cartes i fa veure que no vol influir en la decisió de l'Albert —en la seva indecisió diria jo—, però en realitat ja fa temps que va començar la campanya perquè estudiï Dret. La mama només vol que es decideixi d'una vegada, està farta de viure amb gent indecisa. Naturalment, no l'hi diu i li mostra el seu suport, tot i que, si arribem a l'estiu sense saber-ne res, crec que anirà a matricular-lo ella mateixa a qualsevol facultat.

I pel que fa al protagonista de l'any, penso que ja fa temps que ha decidit estudiar el grau per ser mestre. Ho sap, però li agrada aquesta sensació que tothom estigui pendent d'ell, de manera que deixa que passi el temps i fa veure que s'ho rumia.

Un germà mestre?

Bé, suposo que hi ha coses pitjors.

Havent sopat, la Marta m'envia un missatge amb les fotos retocades. M'encanten.

Se'm veu força diferent de com soc, i això és exactament el que busco, el que vull que vegin els altres de mi. La Marta ho ha tornat a aconseguir i vull dir-l'hi ara que hi ha hagut una mica de mal rotllo entre nosaltres.

No li truco. Fa mesos que no faig servir el telèfon per trucar. Només quan es tracta dels pares o del meu cosí responc com es feia al segle passat. Als adults els costa entendre el concepte d'asincronia, de poder parlar com si fos en directe, però sense necessitat de silencis absurds pel mig. El cas del meu cosí Salva és una altra història.

Envio a la Marta un àudio de WhatsApp.

«Tia, ets un geni. No sé què has fet aquesta vegada, però han quedat xulíssimes».

Passen a penes uns segons quan rebo la resposta.

On veuen els adults el problema a comunicar-se així?

«He trobat un filtre fantàstic que difumina una mica la llum del segon pla i la fa més d'estiu. Així gairebé sembla que siguis en alguna platja del Carib i no a la Barceloneta».

«És molt bo, a més em veig com més gran. D'on l'has tret?».

«Bé, vaig estar navegant una bona estona i vaig trobar una demo d'un youtuber nord-americà que ensenyava com descarregar-te-la i fer-la servir. És un crac de tio, el seguiré».

Això és una altra de les coses que sovint costa d'entendre a gent com el pare. La majoria del que necessites ja no és a les biblioteques o a les botigues especialitzades com sempre em deixa anar. Tot, tot, tot és a la xarxa i, si a més, domines l'anglès, com la Marta, no cal sortir de casa per aconseguir qualsevol cosa.

Ni de casa, ni de la teva habitació.

I sovint són gratuïtes del tot.

«La de la brusa blanca, no m'agrada tant. Se'm veuen els braços flàccids i sembla que tingui una botifarra. Ha, ha, ha!».

Ric forçadament perquè odio aquesta foto i no entenc com és que simplement no l'ha esborrat.

«Ja ho sé, però no n'hi ha per tant. A més, he pensat que valia la pena deixar-la per l'escot que portaves», em respon en uns segons.

En això de l'escot té raó, però és extremat només perquè la foto està agafada mentre feia una postura estranya. En general, no m'agrada participar en una exhibició exagerada del cos, encara que la Marta insisteix que, si vull guanyar seguidors, hauré d'arriscar una mica.

Potser hauré d'escoltar-la.

«Entesos, deixa-la, però retalla'm una mica aquest penjoll del braç».

«El retocaré, no et preocupis».

«Si la tens per demà, la penjaré», li dic satisfeta.

«I avui? Què penjaràs? No pots portar aquest ritme».

Sé que si vull sortir-me'n a Instagram, hauré de ser molt més activa, ja ho hem discutit. Ara penjo tres o quatre fotos per setmana i crec que això haurà de canviar radicalment. Algunes noies que segueixo pengen cinc o sis fotos al dia i, a part, cada cop més, també vídeos i directes.

«Avui crec que posaré la del tirant i l'altra on surto saltant, què et sembla?».

L'hi pregunto per quedar bé, no perquè pensi canviar d'opinió. Tinc molt clara una cosa: la meua imatge la controlo jo i ningú més.

«Genial! Totes dues estan molt bé, però demà la de l'escot».

«Com tu diguis».

Les torno a mirar per veure si detecto alguna cosa que no quadri o que pugui provocar conya. S'ha d'anar amb molta de cura quan puges imatges; ho diuen tots els manuals d'instagramers que he llegit en

aquestes últimes setmanes. Pots tenir una reputació perfecta durant mesos i, si fiques la pota amb alguna foto perquè se't cola una abella en una imatge o un paio borratxo en un vídeo, estàs perduda. La gent està disposada a destrossar-te així que troba una oportunitat.

Que ho diguin a les més populars, que sempre tenen algú que els repassa les imatges una vegada i una altra i, si pel que sigui se'ls cola una mica de cel·lulitis o una postura poc estudiada, es desencadena l'inforn en forma de comentaris sarcàstics o fins i tot els temuts mems.

Quan algú fa un mem de tu: o ets molt famosa i pots passar de tot, o ja estàs morta a les xarxes.

Li va passar a una companya de l'insti: va penjar una foto d'ella mentre passejava amb un cavall a l'hípica on fa classes. No se'n va adonar, o no va ser prou previnguda, i la va publicar sense veure que, al fons, una mica borrós, es veia un cavall que intentava muntar una egua.

La pobra va haver d'aguantar tota mena de bromes a les xarxes. Va rebre comentaris grollers o directament fastigosos, fins i tot a uns carallots del seu curs se'ls va acudir fer un mem d'aquests cavalls amb ella en primer pla... Una acció molt degradant i masclista que van fer córrer per la xarxa. La gent ho va trobar graciós i ho va reenviar a tothom. Ella no va tenir més remei que tancar els comptes i desaparèixer un temps del món virtual. Potser podrà tornar algun dia, però sempre hi haurà qui l'hi recordi, o sigui que, des d'aquest punt de vista, està acabada.

Finalment, penjo les dues i les etiqueto amb paraules clau com #love, #InstaGood o #PhotoOfTheDay. Vaig llegir en algun lloc que aquestes eren les etiquetes més utilitzades i les que obtenien més difusió, de manera que, els dono un últim cop d'ull i quedo contenta amb el resultat.

A la primera se'm veu amb el tirant caigut d'un bikini fabulós que vaig comprar per Internet. Gràcies als filtres de la Marta, semblo molt més morena del que realment estic. I això és un gran avantatge tenint en compte que encara som al maig. Avançar-se a les tendències és un altre truc que fan servir les millors, o sigui que per aquí vaig bé.

L'altra és divertida, surto fent un salt a la platja com si fos en una festa a Eivissa. Sempre cal posar-ne una sembli que la vida és una diversió constant, encara que en realitat sigui un avorriment i una merda.

Que feliç que soc! Que perfecta que és la vida!

Tot plegat una mica simple, però això és el que la gent que mira les fotos vol veure, encara que sospitin que és fals. En el fons, és el mateix que ens impulsa a mirar aquelles pel·lícules d'amor absurdes on tot s'acaba bé o fins i tot les que li agraden al meu germà, les de violència impossible en què l'heroi sempre guanya quan el més normal seria que el matessin al segon minut de la pel·li.

Sabem que tot és fals, però ens hi enganxem, segurament perquè la nostra vida no dona per a gaire en realitat.

Com la meva, que, si l'haig d'explicar de debò, acabo en dos minuts.

O en un.

—Ja acabes? —vol saber el papa, que insisteix a entrar a la meua habitació sense demanar permís.

—Papa!

—Què passa? Que hi ha alguna cosa que no vulguis que vegi? Un secret inconfessable?

—No siguis pesat, és només que no m'agrada que entris així. I si m'estic canviant?

El papa somriu i ja sé el que em dirà: «Mira, petita, t'he netejat el cul milers de vegades, o sigui que no m'espantaré».

Odio quan ho diu.

Odio quan insisteix a tractar-me com una nena petita. Potser a ell li costa acceptar que ja no ho soc, però s'hi haurà d'acostumar.

Avui no tinc ganes de brega i deixo que em preguntin per l'insti com fa sempre. Sembla que només el preocupi aquest aspecte de la meua vida. I segurament és així.

I abans de sortir em deixa anar una frase recurrent que només fa servir ell.

—Ja ho saps, Nàdia, has de fer honor al teu nom.

Insisteix en això almenys un parell de vegades al mes. Diu que em van posar aquest nom en honor a una gimnasta molt famosa que pel que sembla va enlluernar el món als Jocs Olímpics de Mont-real. Va aconseguir cinc medalles d'or i va ser la primera a obtenir un deu en gimnàstica, o sigui la perfecció.

Quin favor que em van fer en posar-me aquest nom!

Quan el pare sàpiga que m'estic fent un nom a la xarxa i no al gimnàs, segurament se sentirà més que

decebut i també la mama. De totes maneres, m'agradarà veure què passa si començo a guanyar diners de debò. La majoria de les *influencers* que conec tenen els pares com a mànagers, o sigui que pot ser que jo ara no sigui una noia deu, però si convé, abaixaran el nivell de les seves expectatives i acceptaran el que els vingui.

Els pares que tenen vides supercoherents i superresponsables no tenen manies a l'hora de canviar els seus principis per uns altres..

Abans de tancar els ulls, no puc evitar connectar-me i donar un cop d'ull al mòbil, que sempre el tinc a prop.

Tinc deu seguidors nous! I només en dues hores!

Això funciona i aniré molt de debò!

Faré el que calgui per aconseguir-ho; d'això ningú n'hauria de tenir dubtes.

I si algú en té, ja veurà del que soc capaç.